

dats af 17de April 1807 § 11. Bestem-
melseerne i § 61 gaa ud paa at give ens-
artede Regler for Afholdelsen af Udgifterne
saavel ved Døbstumme som ved blinde og
idiotiske Børns Underholdning og Opdra-
gelse, naar de anbringes i en Anstalt; der
af Regjeringen erkjendes skiftet til deslige
Børns Opdragelse. Under de omhandlede
Udgifter har man medtaget Omkostningerne
ved Børnens Eftværing og Indsendelse til
vedkommende Anstalt; idet disse Omkost-
ninger ikke ret vel kunne henregnes til Ud-
gifter, der eventuelt skulle afholdes af Fat-
tigvæsenet; ved Indsendelsen af Børn til
Døbstummeinstitutterne fordres der saaledes
en bestemt Eftværing, der i og for sig maa
siges at overstige det i Øjeblikket Nødvendige.

Til Kapitel VII.

Medens det i Almindelighed maa ind-
rømmes, at den Omstændighed, at en Person
er sat i den Nødvendighed at maatte ty til
det Offentliges Hjælp for at skaffe sig og
sine det nødvendige Underhold, paavirker
hans Retsstilling og Selvstændighed saaledes,
at Vovgibningen med Rette har udelukket
ham fra at udøve de politiske Rettigheder
og undergivet ham det Offentliges Disciplin,
kan det neppe nægtes, at der gives Tilfælde,
hvor der kan være Jøie til at tilstaa en
Understøttelse af det Offentlige, der ellers
vilde have Karakteren af Fattighjælp, sa-
ledes, at de almindelige med Fattighjælp
forbundne Virkninger ikke indtræde.

Herved siges i første Række til Trang
begrundet i Alderdomsvagthed.
For den almindelige Bevidsthed stiller det
sig som noget særlig haarbt, at den, der sit
Liv igjennem har gjort sit Bedste for at er-
nære sig, skal, naar han paa Grund af
Alderdomsvagthed bliver trængende til Un-
derstøttelse af det Offentlige, være under-
kastet de Bilkær, der følge med Modtagelsen
af Fattighjælp; at Fattiggården med dens
Tugt og Tvang skal være det sidste Til-
flugtssted for den affældige Gamle, der har
arbejdet, hvad han har kunnet. Grunden
hertil turde foruden i den herskende Pietets-
følelse overfor Alderdommen søges deri, at
Alderdomsvækkelse er ethvert Menneſte, der
lever, underkastet, medens andre Trangs-
aarager, saasom Ulkkestilfælde, Sygdom
og deslige hero paa Tilfældigheder.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om For-
men for Etableringen af en Alderdomsfor-
sørgelse, der ikke skulde have Karakter af
Fattighjælp, turde det hverken være hensigts-
svarende eller fyldestgjørende at følge den

Wei, der er anvist i de tidligere frem-
komne Lovforslag om Hjælpekasser. Ved
saadanne Hjælpekasser vilde der for det
første kun aabnes en Afgang for den
Trængende til at faa Understøttelse men
ingen Ret, og Agangen vilde derhos være i
høj Grad begrændet og afhængig af de Midler,
hvorover vedkommende Hjælpekasse tilfælg-
vis raadede. De Indtægter, der skulde til-
føres Kassen, vilde ikke blive af nogen Be-
tydning, hvorimod dens økonomiske Gvne i
Hovedsagen vilde blive afhængig af Gaver,
frivillige Tilskud fra Kommunerne og deslige.
Med en saaaufølstændig Stilling vilde Kasserne
neppe blive i Stand til at gjøre Fyldest, deres
Gvner vilde blive forskjellig i de forskjellige
Gvne — ja vilde endog kunne variere fra Aar
til andet, og de vilde kunne lede til Misbrug
i forskjellige Henseender. Hjælpekasser, der
være byggede paa det omhandlede Princip,
vilde i Virkeligheden blive „de Fattiges Kasse“
i en noget uddibet Skikkelse, men at sidst-
nævnte Kasse ikke har svaret til sin Hensigt,
turde være almindelig erkjendt.

Ved Affattelsen af Bestemmelserne i For-
slagets § 64 som iøvrigt ogsaa ved Bestem-
melseerne i de andre Paragrafer i dette Ka-
pitel er man gaaet ud fra, at den første Be-
tingelse for, at der kan stilles Krav om Un-
derstøttelse af den omhandlede Art, maa være,
at Vedkommende ikke er i Stand til at forsørge
sig selv eller sin Familie, og at den Under-
støttelse, hvorom der kan være Spørgsmaal,
ifkum kan være det nødvendige til Livets
Opbold og Kur og Pleje i Sygdoms-
tilfælde; hvad der gaar ud herover, maa
blive en frivillig Sag. Betingelserne for
og Størrelsen af den Understøttelse, der kan
ydes, vilde saaledes falde sammen med,
hvad der i saa Henseende gælder for egent-
lig Fattighjælp; Forskjellen træder kun
frem med Hensyn til Understøttelsernes Virk-
ninger i Forhold til den Understøttede, hvad
jo iøvrigt ogsaa er det, hvorpaa det for hans
Vedkommende væsentlig kommer an. Da nu
Øvelsen af Fattighjælp er en kommunal Sag,
synes ogsaa den heromhandlede Understøttelse,
ved hvilken der i og for sig ikke stilles større
eller andre Krav til Kommunen end dem,
der allerede paahvile samme, at maatte be-
trages som ren kommunal, og det stiller sig
derfor som det eneste naturlige, at de skulde
afholdes af de kommunale Fonds. Men i saa
Fald turde det da ogsaa være den kommu-
nale Bestyrelse, der har Raadigheden over
Kommunens Midler, hvem det tilkommer at
træffe de fornødne Foranstaltninger til Under-
støttelsens Øvelse, og denne Bestyrelse vil i
Virkeligheden ogsaa være i Besiddelse af de
bedste Forudsætninger herfor.